

Propunere în vederea perfecționării legislației în temeiul art. 29 lit. a) din Legea cu privire la avocații parlamentari

La 3 februarie 2009 Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Legea privind supravegherea de stat a sănătății publice. Această lege reglementează organizarea supravegherii de stat a sănătății publice, stabilește cerințe generale de sănătate publică, drepturile și obligațiile persoanelor fizice și juridice și modul de organizare a sistemului de supraveghere de stat a sănătății publice.

Scopul legii este asigurarea condițiilor optime pentru realizarea maximă a potențialului de sănătate al fiecărui individ pe parcursul întregii vieți prin efortul organizat al societății în vederea prevenirii îmbolnăvirilor, protejării și promovării sănătății populației și îmbunătățirii calității vieții.

În articolul 51 alin. (1) al legii sunt specificate mai multe acțiuni complexe de sănătate publică îndreptate spre prevenirea și controlul bolilor transmisibile, printre acestea fiind menționată și efectuarea vaccinărilor profilactice¹.

Vaccinarea profilactică a populației împotriva bolilor infecțioase include vaccinări profilactice sistematice, vaccinări conform indicațiilor epidemiologice și vaccinări recomandate. Vaccinarea profilactică sistematică a populației este garantată și asigurată de stat la vârstele și pentru grupurile de populație stabilite în Programul național de imunizări. Lista bolilor infecțioase contra cărora se aplică vaccinarea profilactică sistematică și lista grupurilor de risc se aprobă de Ministerul Sănătății. Condițiile, indicațiile și modul de organizare a vaccinărilor conform indicațiilor epidemiologice, precum și modul de organizare a vaccinărilor recomandate este stabilit de către Ministerul Sănătății.

În scopul realizării prevederilor Legii nr. 10 din 3 februarie 2009 privind supravegherea de stat a sănătății publice, prin Hotărârea Guvernului nr. 1192 din 23.12.2010 a fost aprobat Programul național de imunizări pentru anul 2011-2015, care prevede aplicarea calendarul de vaccinări obligatorii.

Conform prevederilor art. 52 alin. (6) din aceeași lege „Admiterea copiilor în colectivități și instituții educaționale și de recreere este condiționată de faptul vaccinării lor profilactice sistematice”.

Urmare a intrării în vigoare a Legii privind supravegherea de stat a sănătății publice, la Centrul pentru Drepturile Omului au început să fie înregistrate plângeri de la părinții, copiilor care nu au fost admiși în diferite trepte ale sistemului de învățământ² în legătura cu faptul că nu sunt vaccinați. Printre motivele pentru care părinții refuză imunizarea copiilor

¹ Art. 51 alin. (1) din Legea privind supravegherea de stat a sănătății publice nr 10 din 03.02.2009.

² Art. 12 din Legea învățământului nr. 547 din 21.07.1995.

lor se numără convingerile religioase și filozofice ale părinților, suspiciunile privind calitatea vaccinurilor și posibilele reacții adverse, lipsa informațiilor multilaterale și exhaustive care trebuie să fie primite de la medic privind îngrijorările și avantajele vaccinării³, obținerea consimțământului pentru vaccinare prin impunerea anumitor condiții. Totodată părinții consideră că prevederea legală citată le limitează considerabil dreptul de a lua decizii privind sănătatea copiilor lor, de a-și asuma responsabilitatea pentru sănătatea copiilor prin alegerea vaccinării, nevaccinării sau vaccinării selective, în dependență de particularitățile individuale ale fiecărui copil.

Considerând că condiționarea frecventării instituțiilor educaționale prin faptul vaccinării profilactice sistematice a copiilor aduce atingere dreptului copiilor la instruire, avocatul parlamentar a sesizat Curtea Constituțională privind controlul constituționalității prevederilor art. 52 alin. (6) din Legea nr. 10 din 3 februarie 2009. Procesul pentru controlul constituționalității normei contestate a fost sistat prin Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 22 ianuarie 2013, pentru Înregistrarea parității de voturi ale judecătorilor.

Având în vedere că problemele serioase invocate în fața Curții Constituționale au rămas fără soluționare, avocatul parlamentar consideră necesară intervenirea urgentă a unicei autorități legislative a statului pentru modificarea legislației în vigoare în sensul asigurării accesibilității sistemului educațional pentru copiii nevaccinați; asigurării realizării efective a dreptului și obligației părinților să-și educe copiii conform propriilor convingeri; instituirii garanției de asistență socială din partea statului a persoanelor în cazul apariției reacțiilor adverse serioase post-vaccin.

În acest context este de menționat că dreptul la învățătură se numără printre drepturile fundamentale ale omului, cuprinse în Titlul II al Constituției Republicii Moldova⁴. Totodată, dreptul la educație se numără printre drepturile omului afirmate în marile texte adoptate de Organizația Națiunilor Unite: Declarația Universală a Drepturilor Omului, Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, Convenția internațională cu privire la drepturile copilului. În aceste acte dreptul la educație ocupă un loc esențial și face obiectul unei detalieri și precizări mult mai mari decât alte drepturi.

Prin însăși natura sa, dreptul la instruire impune adoptarea unor reglementări de către stat, care pot fi variabile în timp și spațiu, în funcție de nevoile societății și de resursele comunității statale, în ansamblul ei, precum și în funcție de resursele membrilor acesteia. Însă, o asemenea reglementare nu trebuie niciodată să fie de natură a aduce atingere înseși substanței acestui drept, nici să fie contrară unor alte drepturi garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale⁵.

Asigurarea respectării efective a dreptului la instruire presupune, în mod necesar, organizarea de către state a unui învățământ de prim grad obligatoriu. Astfel, dreptul la învățătură implică pentru stat organizarea școlarizării obligatorii a copiilor.

Curtea europeană a drepturilor omului a subliniat recent importanța școlarizării copiilor în școli primare, nu numai în privința dobândirii de cunoștințe elementare, dar și din perspectiva integrării lor în societate⁶. De aceea, instanța europeană a arătat că, în sistemele educative ale statelor în care școlarizarea în cadrul școlilor publice ori private este obligatorie, prezintă o deosebită importanță înscrierea în acest sistem a tuturor copiilor de vârstă școlară⁷.

Deci, pe de o parte statul are obligația negativă de a nu împiedica o persoană să beneficieze de sistemul de învățământ, pe de altă parte el este ținut de obligații pozitive care

³ Art. 5 lit.i) din Legea cu privire la drepturile și responsabilitățile pacientului nr. 263 din 27.10.2005.

⁴ Articolul 35 din Constituție "Dreptul la învățătură"

⁵ CEDO, *Campbell și Cosans v. regatul Unit*

⁶ CEDO, *Konrad și alții v. Germania*

⁷ CEDO, *Sampanis v. Grecia*

constau în a-l menține și în a-l adapta la nevoile dezvoltării sociale. În această ordine de idei statul are și altă obligație pozitivă privitoare la sistemul de învățământ existent, și anume aceea de a asigura accesul egal și nediscriminatoriu al oricărei persoane la formele de învățământ existente.

Constituția Republicii Moldova consacră expres obligativitatea învățământului general în articolul 35 alin. (1), care statuează:

”(1) Dreptul la învățătură este asigurat prin învățământul general obligatoriu, învățământul liceal și prin cel profesional, prin învățământul superior, precum și prin alte forme de instruire și de perfecționare”.

Pornind de la această prevedere constituțională, organizarea învățământului primar și a celui gimnazial obligatoriu intră în mod netăgăduit în conținutul obligației Republicii Moldova de a asigura respectarea dreptului la instruire, ceea ce corelează în totalitate cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, care de asemenea consfințesc dreptul oricărei persoane la educație.

Prin adoptarea Legii învățământului nr. 547 din 21.07.1995 legiuitorul a realizat atât dispozițiile tratatelor internaționale precitate, cât și dispozițiile constituționale cuprinse în art. 35 alin. (1) privind asigurarea dreptului la învățătură și obligativitatea învățământului general.

În acest context, prevederea conținută în art. 52 alin. (6) din Legea privind supravegherea de stat a sănătății publice nr. 10 din 03.02.2009, conform căreia „Admiterea copiilor în colectivități și instituții educaționale și de recreere este condiționată de faptul vaccinării lor profilactice sistematice”, instituie, în opinia avocatului parlamentar, o condiție nejustificată și discriminatorie pentru a accede în învățământul general obligatoriu și vine în detrimentul valorii ocrotite de Constituție – demnitatea omului. Or, libertatea, integritatea corporală, sănătatea și viața omului au valoare adevărată numai dacă acesta se bucură de demnitate, atât în raport cu propria persoană, cât și în raport cu ceilalți membri ai societății.

Ca membru al unei colectivități individul se bucură de anumite prerogative care-i permit să pretindă respectarea vieții sale private și de familie, a libertății sale de gândire, de conștiință și de religie, a libertății sale de exprimare și de informare și a libertății de asociere. Toate aceste drepturi semnifică respectul social datorat individului și reclamă din partea statului îndeplinirea unor obligații negative și pozitive, inerente asigurării respectului efectiv al lor.

Avînd în vedere că părinții au ”îndatorirea naturală față de copiii lor de a le asigura educația și învățământul”⁸, ei sunt cei cărora le revine obligația de a veghea la realizarea efectivă a dreptului lor la instruire. În numele copiilor lor, părinții pot pretinde autorităților statale organizarea unor forme de învățământ, spre a asigura punerea în valoare a acestui drept al copiilor. Această posibilitate juridică este strîns legată și de dreptul recunoscut al părinților de a pretinde statelor, în cadrul organizării învățământului, de a respecta convingerile lor filozofice și religioase. Fosta Comisie a precizat că dreptul părinților de a asigura educația copiilor lor în conformitate cu convingerile lor religioase și filozofice este un atribut al autorității părintești⁹.

În altă ordine de idei este de menționat, că la 19 iulie 2002 Republica Moldova a ratificat Convenția Europeană pentru protecția drepturilor omului și a demnității ființei umane față de aplicațiile biologiei și medicinei (Convenția privind drepturile omului și biomedicina), care statuează principiul întîietății ființei umane¹⁰ și autonomia individului¹¹.

⁸ Ibidem

⁹ Comisia EDH, *cauza X v. Suedia*

¹⁰ Art. 2 din Convenție: ” interesul și binele ființei umane trebuie să primeze asupra interesului unic al societății sau al științei”.

În acest context, adoptarea Legii cu privire la drepturile și responsabilitățile pacientului nr. 263 din 27.10.2005 și a Legii cu privire la exercitarea profesiei de medic nr. 264 din 27.10.2005 a determinat oficializarea relației medic-pacient în favoarea modelului bazat pe luarea în comun a deciziei. Astfel, pacientul este autonom, avînd dreptul de opțiune și de a întreprinde acțiuni bazate pe valorile și convingerile personale.

Printre principiile de bază ale realizării drepturilor pacientului se enumeră respectarea drepturilor fundamentale ale omului și a demnității ființei umane în domeniul ocrotirii sănătății; respectarea valorilor morale și culturale ale pacientului, a convingerilor lui religioase și filozofice; recunoașterea pacientului, iar în cazurile prevăzute de legislație, a reprezentantului său legal (a rudei apropiate) în calitate de participant principal la luarea deciziei privind intervenția medicală; reglementarea drepturilor, responsabilităților și a condițiilor de limitare a drepturilor pacientului în scopul protecției sănătății acestuia și respectării drepturilor altor persoane¹²; interdicția oricărui amestec în viața privată și familială a pacientului fără consimțămîntul acestuia¹³.

Noțiunea de ”viață privată” cuprinde, printre altele, integritatea fizică și morală a persoanei, dreptul individului de a stabili și dezvolta relații cu semenii săi, îmbinarea vieții personale cu cea socială a individului. Astfel, statului îi revine obligația pozitivă de a adopta măsuri legislative de natură a asigura respectarea integrității fizice a persoanelor supuse unor intervenții medicale, spre a nu le expune unor consecințe grave ce ar putea rezulta din asemenea intervenții¹⁴, obligația de a asigura respectarea vieții private a copilului minor¹⁵.

Ținînd cont de faptul, că ”corpul unei persoane reprezintă aspectul cel mai intim al vieții private, iar o intervenție medicală forțată, chiar minoră, constituie o ingerință în exercitarea dreptului la viață privată”¹⁶, la efectuarea unei intervenții medicale o importanță deosebită îl are acordul pacientului, exprimat benevol, în baza informațiilor multilaterale și exhaustive primite de la medic.

Conform prevederilor art. 23 din Legea ocrotirii sănătății, pentru orice prestație medicală propusă (profilactică, diagnostică, terapeutică, recuperatorie) este necesar consimțămîntul¹⁷ pacientului. Dacă pacientul are mai puțin de 16 ani, consimțămîntul este dat de reprezentantul său legal.

Legea ocrotirii sănătății obligă părinții să aibă grijă de sănătatea copilului, de dezvoltarea lui prenatală și postnatală, de educația lui fizică, spirituală și morală, să-i cultive un mod sănătos de viață. Părinții, alți reprezentanți legali, la solicitarea instituțiilor medico-sanitare, trebuie să prezinte copilul pentru examinare medicală și aplicare a măsurilor de profilaxie. Neîndeplinirea obligațiilor sus-menționate este pedepsită conform legii.

Codul familiei¹⁸ prevede că părinții au dreptul și obligația să-și educe copiii conform propriilor convingeri, indiferent de faptul dacă locuiesc împreună sau separat, precum și că

¹¹ Art. 5 din Convenție: O intervenție în domeniul sănătății nu se poate efectua decît după ce persoana vizată și-a dat consimțămîntul liber și în cunoștință de cauză. Această persoană primește în prealabil informații adecvate în privința scopului și naturii intervenției, precum și în privința consecințelor și riscurilor. Persoana vizată poate în orice moment să-și retragă în mod liber consimțămîntul.

¹² Art. 2 din Legea cu privire la drepturile și responsabilitățile pacientului nr. 263 din 27.10.2005

¹³ Art. 12 alin. 5) din Legea cu privire la drepturile și responsabilitățile pacientului nr. 263 din 27.10.2005

¹⁴ CEDO, *Codarcea v. România*.

¹⁵ CEDO, *K.U. v. Finlanda*.

¹⁶ CEDO, *Y.F.v. Turcia*

¹⁷ Art. 1 din Legea cu privire la drepturile și responsabilitățile pacientului: Consimțămînt – consimțămîntul conștientizat al pacientului sau al reprezentantului său legal (în lipsa acestuia, al rudei apropiate) pentru efectuarea unei intervenții medicale, exprimat benevol, în baza informației multilaterale și exhaustive primite de la medicul curant sau de la medicul care efectuează cercetarea biomedicală (studiul clinic), autentificat prin semnăturile pacientului sau a reprezentantului său legal (a rudei apropiate) și a medicului în documentația medicală respectivă;

¹⁸ Art. 60 din Codul familiei

părinții poartă răspundere pentru dezvoltarea fizică, intelectuală și spirituală a copiilor și au prioritate la educația lor față de alte persoane.

Totodată, profilaxia este principiul fundamental în asigurarea sănătății populației, inclusiv a copiilor. Autoritățile administrației publice, unitățile economice sînt obligate să ia măsuri sociale și medicale orientate spre profilaxia primară a maladiilor, în special spre salubritatea mediului înconjurător spre crearea și menținerea unor condiții igienice favorabile de viață și de muncă, spre menținerea și ocrotirea sănătății populației, a unor categorii ale ei (femei, copii, bătrîni), spre propagarea odihnei active și a culturii fizice de masă, spre alimentarea rațională și educația sanitară a populației¹⁹.

Pentru a-și asigura sănătatea, locuitorii republicii trebuie să posede cunoștințe despre modul de viață sănătos, igiena individuală, alimentația rațională, prevenirea nașterii de copii handicapați, a maladiilor, despre inadmisibilitatea abuzului de medicamente, despre simptomele bolilor și acordarea de prim ajutor medical, despre daunele alcoolului, stupefiantelor și substanțelor psihotrope. Unitățile Ministerului Sănătății, alte ministere și departamente, autoritățile administrației publice locale, unitățile economice sînt obligate să contribuie la educația sanitară a populației.

Astfel, legiuitorul oferă pîrghii suficiente pentru a garanta asigurarea menținerii sănătății populației, responsabilitatea nemijlocită pentru sănătatea copilului revenindu-le, în primul rînd, părinților sau altor reprezentanți legali ai lui.

De altfel, menținerea și consolidarea încrederii publicului în programele de imunizare a copiilor și în avantajele vaccinării, consolidarea educației și formării profesionale a personalului medical relevant privind imunizarea copiilor, utilizarea vaccinurilor inovatoare care s-au dovedit a fi eficiente, elaborarea strategiilor de comunicare care vizează abordarea îngrijorărilor celor care sînt sceptici în legătură cu avantajele vaccinării în cumul cu prevederile legislației în vigoare citate *supra* permit, în opinia avocaților parlamentari, organizarea supravegherii de stat a sănătății publice fără a restrînge un drept fundamental - dreptul la învățătură, asigurat la nivel constituțional prin învățămîntul general obligatoriu și fără a impune obligativitatea vaccinării profilactice sistemice²⁰.

Analiza legislației statelor-membre ale Uniunii Europene, precum și a Statelor Unite ale Americii denotă că în aceste țări există un sistem de imunizare opțional. Programele de imunizare au caracter de recomandare. În cazul în care unele vaccinuri sînt obligatorii, statul oferă dreptul părinților de a refuza din motive religioase sau filosofice vaccinarea respectivă. În acest mod se asigura respectarea drepturilor tuturor cetățenilor, inclusiv dreptul fundamental – dreptul la educație.

Conform legislației Statelor Unite ale Americii, vaccinarea este obligatorie. Totodată, majoritatea statelor permit scutiri de la cerințele de imunizare. Părinții care din motive religioase sau convingeri filosofice nu doresc vaccinarea copiilor se bucură de dreptul la refuz, beneficiind de scutire („religious and philosophical exemption”). Scutirea religioasă este permisă în 48 de state, iar scutirea în baza convingerilor filosofice este permisă în 20 de state. Toate aceste scutiri sînt prevăzute în Codul Educației al fiecărui stat. La fel, este prevăzută procedura legală de scutire de vaccinare. Mai mult decît atît, Guvernul Statelor Unite a instituit Programul Național de Compensare a prejudiciilor survenite în urma vaccinărilor sistematice.

Legislația Federației Ruse prevede, de asemenea, dreptul cetățeanului de a refuza vaccinarea profilactică. Conform art. 5 al Legii federale nr. 157-Φ3 din 17.07.1998 cu privire la imunoprofilaxia bolilor infecțioase, cetățenii au și dreptul la informare deplină și obiectivă cu privire la necesitatea vaccinurilor profilactice, consecințele refuzului, posibilele

¹⁹ Legea ocrotirii sănătății nr. 411 din 28.03.1995.

²⁰ Hotărîrea Guvernului cu privire la aprobarea Programului Național de imunizări pentru anii 2011-2015, nr. 1192 din 23.12.2010

complicații postvaccinale; la vaccinurile profilactice gratuite incluse în calendarul vaccinurilor profilactice, vaccinurile profilactice conform indicilor de epidemii; la examenul medical înainte de vaccinare, precum și posibilitatea primirii asistenței medicale și sociale în cazul manifestării efectelor post-vaccin. În același timp, legea stabilește expres consecințele refuzului vaccinării, care implică, printre altele, excluderea temporară a cetățenilor din instituțiile de învățământ și alte instituții publice în caz de epidemii.

În unele țări programele de vaccinare profilactice sistematice nu sunt obligatorii, fiind doar recomandate. În schimb, situația se poate schimba în cazul unor pandemii sau în privința unor grupuri de persoane cu riscuri sporite.

Astfel, în Republica Federativă Germană, Ministerul Sănătății este în drept să adopte, cu acordul Consiliului Federal, o hotărâre de guvern, conform căreia ”populația care se află în pericol de infectare cu o boală contagioasă cu forme clinice grave și răspândire epidemică critică va fi obligată să participe la vaccinarea preventivă sau la alte măsuri de profilaxie specifică. Dreptul la integritate fizică poate fi limitat în acest caz”.

În Elveția, „cantoanele trebuie să asigure posibilitatea vaccinării gratuite împotriva bolilor contagioase care prezintă pericol considerabil pentru populație. Consiliul Federal specifică bolile contagioase respective. Cantoanele, cu acordul Oficiului Federal, pot să ofere populației vaccinare gratuită împotriva altor boli. Cantoanele stabilesc dacă vaccinarea respectivă este benevolă sau obligatorie”.

În Austria, „în cazul persoanelor care activează în domeniul asistenței medicale și a medicinei legale, precum și a obstetricienilor este necesară dispunerea supravegherii specifice cu precauție. Pentru astfel de persoane se pot introduce restricții profesionale, precum și măsuri de protecție, în special vaccinarea preventivă. Organele administrative de circumscripție pot să dispună, în cazuri izolate, efectuarea vaccinării preventive sau acordarea preparatelor profilactice persoanelor primejduite, dacă aceasta este neapărat necesar pentru protecția împotriva unei boli supuse declarării obligatorii și pentru ameliorarea modului și anvergurii apariției acesteia”. Totodată Planul de vaccinare național are statut de recomandare și copiii au acces liber în instituțiile de învățământ.

Legislația Regatului Unit al Marii Britanii oferă părinților posibilitatea de a refuza, din considerente religioase sau filosofice, administrarea de vaccinuri copiilor lor.

Recent, Rada Ucraineană a modificat legislația de domeniu, acordând dreptului copiilor nevaccinați de a fi admiși în instituțiile de învățământ fără prezentarea certificatului sau cartelei de vaccinare.

Asigurarea unui just echilibru între nevoia de a proteja interesul general, pe de o parte, și drepturile fundamentale ale individului, pe de altă parte, revine autorităților statului. Măsurile speciale luate de Republica Moldova pentru asigurarea supravegherii sănătății publice și protecției interesului general, conținute în art. 52 alin. (6) din Legea privind supravegherea de stat a sănătății publice și în Programul Național de Imunizări pentru anii 2011-2016 în partea ce ține de imunizarea obligatorie a populației, vin în detrimentul interesului superior al copilului și nu păstrează acel echilibru just, în baza căruia Curtea Europeană a Drepturilor Omului a determinat scopul și obiectivele Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 29 lit. a) din Legea cu privire la avocații parlamentari nr. 1349 din 17.10.1997, se propune modificarea cadrului normativ în vigoare, după cum urmează:

I. Legea privind supravegherea de stat a sănătății publice nr. 10 din 3 februarie 2009:

- excluderea alineatului 6 din art. 52 al legii;
- completarea art. 52 cu următoarele prevederi:

”Cetățenii au dreptul de a refuza vaccinarea profilactică sistematică conform legislației în vigoare”;

”În cazul declanșării unor boli infecțioase în masă sau apariției unor epidemii, cetățenii care au refuzat vaccinarea profilactică sistemică vor fi restricționați temporar la admiterea în colectivități, instituții educaționale și de învățământ”;

”În cazul apariției reacțiilor adverse post-vaccin, cetățenii au dreptul la asistență medicală și socială garantată de stat”.

II. Hotărîrea Guvernului cu privire la aprobarea Programului Național de imunizări pentru anii 2011-2015, nr. 1192 din 23.12.2010:

- excluderea cuvîntului ”obligatorii” din sintagmele ” ”imunizări obligatorii” și ”vaccinări obligatorii”.

Totodată, ținînd cont de faptul că cadrul normativ în vigoare nu reglementează sau reglementează insuficient un șir de raporturi cu referire la controlul de stat a vaccinurilor și altor preparate imunobiologice, păstrarea și transportarea acestora, drepturile și responsabilitățile cetățenilor cu referire la vaccinarea profilactică sistemică, avocatul parlamentar consideră oportună elaborarea unei legi ordinare care ar reglementa complex și multiaspectual acest domeniu.

**Anatolie MUNTEANU,
avocat parlamentar**

CENTRUL PENTRU DREPTURILE OMULUI DIN MOLDOVA

ЦЕНТР ПО ПРАВАМ
ЧЕЛОВЕКА В
МОЛДОВЕ

THE CENTER FOR
HUMAN RIGHTS
OF MOLDOVA

MD-2012, Moldova, Chișinău,
str. Sfântul Țării, 16

Tel: 234 – 800; Fax: 225 – 442
E-mail: cpdom@mdl.net

04.04.2013

nr.

07-5/9

Stimate domnule Președinte al Parlamentului,

Pe parcursul anului 2012 subiectul privind obligativitatea vaccinării profilactice sistemice s-a aflat în vizorul avocatului parlamentar, în a cărei opinie cadrul normativ în vigoare lasă loc pentru ingerințe în dreptul la învățătură, dreptul la viață privată și alte drepturi asigurate de Constituția Republicii Moldova și tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte.

Subiectul abordat este într-atât de complex, încât sesizarea avocatului parlamentar privind controlul constituționalității articolului 52 alin. (6) din Legea privind supravegherea de stat a sănătății publice a fost sistată prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 1 din 22 ianuarie 2013 pentru înregistrarea parității de voturi.

Totuși, o categorie de cetățeni ai Republicii Moldova care, în virtutea unor convingeri religioase sau filozofice nu doresc să-și exprime acordul pentru vaccinare, sunt în așteptarea unor reglementări clare și previzibile cu privire la asigurarea dreptului la învățătură a copiilor nevaccinați și obligativitatea vaccinării profilactice sistemice.

În temeiul art. 29 lit.a) din Legea cu privire la avocații parlamentari nr. 1349 din 17 octombrie 2007, înaintez propunerea privind perfecționarea unor acte normative în vigoare, ce ar permite, în opinia mea, asigurarea unui just echilibru între nevoia de a proteja interesul general, pe de o parte, și drepturile fundamentale ale individului, pe de altă parte.

Anexă:

1. Propunerea privind perfecționarea unor acte normative;
2. Sesizarea Curții Constituționale, formulată de avocatul parlamentar, privind controlul constituționalității art. 52 alin. (6) din Legea privind supravegherea de stat a sănătății publice nr. 10 din 3 februarie 2010;
3. Hotărârea Curții Constituționale nr. 1 din 22.01.2013

Cu înalte considerațiuni,

Anatolie Munteanu
avocat parlamentar, director

Domnului Marian Lupu,
Președintele Parlamentului Republicii Moldova